

Kan ha innsynsrett

Foreldre bør som hovedregel få innsyn i bekymringsmeldinger sendt til barnevernet.

TEKST

Terje Galtung

PUBLISERT 5. oktober 2014

BARNEVERN

I augustnummeret av Psykologtidsskriftet spør en behandler om en mor har krav på å få se en bekymringsmelding til barnevernet som behandleren hadde sendt. Foreningens spesialrådgiver svarer med utgangspunkt i Journalforskriften at foreldrene ikke har rett til innsyn i selve meldingen.

Et så entydig og klart svar er feil.

Først og fremst er det viktig – som denne kollegaen tydeligvis har gjort – å melde bekymringen for barn til rette instans, barnevernstjenesten. Som hovedregel bør behandleren selv snakke med foreldrene om bekymringen og at informasjonen blir gitt til barneverntjenesten. Eget ubehag bør ikke være grunn til å unnlate en slik samtale. Dersom behandleren vurderer det slik at informasjon til foreldrene kan innebære fare for barnet, bør behandleren anonymt drøfte og eventuelt informere barnevernet før foreldrene informeres. Barnevernet vurderer om det skal handle straks med hjemmel i sin nødvergerett, eller sette i gang en undersøkelse. En eventuell akutt plassering vil bli gjennomført samtidig med at foreldrene blir informert både om meldingen, dens avsender og tiltaket. En undersøkelse vil også starte med å gi den samme informasjonen til foreldrene.

Dersom barnevernstjenesten mener foreldrene ikke bør få innsyn i meldingen eller dens avsender, kan de vedta å unndra innsyn. Et slikt vedtak kan bare begrunnes i hensynet til barnet, og det kan overprøves av fylkesnemnda og domstolene. En psykolog som i sin yrkesutøvelse melder om slike forhold, kan ikke gjøre krav på å få være anonym.

Det er mulig at en ut fra Journalforskriften kan unnlate å gi full informasjon til foreldrene om en melding til barnevernet. Siden opplysningene likevel når foreldrene i neste omgang, vil det ofte være uklokt å unnlate å informere foreldrene selv. De fleste foreldre vil reagere enda mer negativt på å få slik informasjon indirekte og i annen hånd enn direkte og åpent fra avsenderen. Det vil lett medføre eskalering av et allerede

vanskelig samarbeidsklime for de som skal forholde seg til foreldrene i det videre arbeidet.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 51, nummer 10, 2014, side 856

TEKST

Terje Galtung, psykolog